

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησία... δρ. 8,—
Ἑξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50
Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ὀκτωβρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 45

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ὁ Αὐγουστος δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ κάμῃ τοὺς λογαριασμούς του. Ἐλάμβανε χρήματα ὡσάκις τῷ ἐχρειάζοντο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ρίπτῃ βλέμμα ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν χρυσῶν νομισμάτων, φοβούμενος μήπως εὕρῃ ἔξαρνα τὸ μὴ-δέν, τὸ τίποτε, ἐκεῖ ὅπου πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ ἡμερῶν εἶχεν ὀλόκληρον θησαυρόν.

Ὅπως δὴ ποτε, μία τῶν ἀνησυχιῶν του εἶχε διαλυθῇ. Συνήντησε καὶ πάλιν τὸν Πέτρον Μεράν καὶ τῷ ἱζήτησεν ἐξηγήσεις περὶ τῶν ἐρωτήσεών του καὶ τῶν παραδόξων τρόπων τοῦ Ἀρτίνης. Ὡς πρὸς τοῦτον, δὲν ἔμεινεν εἰς τὸν Αὐγουστον παρὰ κάποια ἀπογοήτευσις περὶ τῆς σταθερότητος μερικῶν φιλιῶν.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ἐπεισέδιδον αὐτὸ ἐξετυλίχθη ὅπως μερικαὶ θύελλαι, αἱ ὁποῖαι βροντοῦν ἐδῶ, ἀλλὰ πηγαίνουν νὰ ἐκραγοῦν ἄλλου. Οὕτω τὴν Παρασκευὴν τῆς ἰδίας ἐβδομάδος, ὁ κύριος Δυμποῦ ἔλαβε παρὰ τοῦ φίλου του κ. Μεράν, πατρὸς τοῦ Πέτρου, τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

«Μ' ἐκάματε νὰ διέλθω πολὺ κακὰς στιγμὰς αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, ὁ υἱός μου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ νέου Ἀρτίνης, ἐπῆγε νὰ πάρῃ τὸν Αὐγουστὸν σας, σκοπεύων νὰ μοῦ τοὺς φέρῃ

καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ Τρεμολῖνον...

«Παρουσιάζονται εἰς τὸ θυρωρεῖον, μὲ τὴν βαλίτζαν εἰς τὸ χέρι, μὲ τὸ ἐπαυφῶρι εἰς τὴν βραχίονα. Ὁ θυρωρὸς σας τοὺς κυττάζει ὑπόπτως καὶ ἔπειτα τοὺς λέγει:—Ὁ κύριος Αὐγουστος δὲν δέχεται. Ἐφυγε ἢ θὰ φύγῃ σὲ λίγο, τὸ ἴδιο εἶνε. Ὅσον διὰ τὸν κύριον Δυμποῦ αὐτὸς εὐρίσκεται τώρα ἐστὶν Ἀμερικὴ!

«Ἐκπλήττονται, φυσικὰ, τὰ παιδιὰ καὶ ἀπαντοῦν εἰς τὸν θυρωρόν, ὅτι δὲν

ἐνόησαν τίποτε.—Καὶ ὅμως εἶνε ἀπλῶς-στατον, τοῖς λέγει ὁ θυρωρὸς μὲ μειδίαμα περίεργον. Ποιοὶ φεύγουν ἐστὶν Ἀμερικὴ; οἱ κατεστραμμένοι!—Κατεστραμμένος ὁ κύριος Δυμποῦ; ἄναρχαί! ὁ Πέτρος μου; ὄχι δά! αὐτὸ εἶνε ἀστεῖο!—Καὶ ὅμως τὸ ἔπαθαν καὶ ἄνθρωποι πολὺ πλουσιώτεροι ἀπὸ αὐτόν, ἀπαντᾷ ὁ θυρωρὸς σας. Ἐπιτέλους, τί νὰ σὰς πῶ; ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε περισσότερο...

«Ὁ Ἀρτίνης καὶ ὁ Πέτρος ἐφυγαν. Ἀλλὰ μετὰ πενήντα βήματα, συναντοῦν τὸν Αὐγουστον, ὁδηγοῦντα ἕνα ὄμιλον ξένων. Ὁ Ἀρτίνης ἀντιπαρέρχεται κατὰ τὸν νεαρόν αὐτὸν κύριον, οἱ κατεστραμμένοι ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἄξιοι οὔτε τοῦ χαίρετισμοῦ μας... Ὁ Πέτρος μου, φυσικώτατα, καὶ παρὰ τὴν παρουσίαν τῶν Κορπανῶν, — εἶμαι, βλέπετε, καλὰ πληροφορημένος, — πλησιάζει τὸν υἱόν σας, καί, μὲ κάποιαν εὐλογον παραχήν, μὲ συγκίνησιν, τῷ κάμνει μερικὰς ἐρωτήσεις. Ἀφρημένος ἔξ αἰτίας μικροῦ καυγᾶ, — δι' ἕνα ἀστακόν, νομίζω, — ὁ Αὐγουστος ἀπαντᾷ εἰς τὸν Πέτρον κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ πείσῃ, ὅτι καταστροφή καὶ ἀναχώρησις εἰς Ἀμερικὴν ἦσαν καὶ τὰ δύο γεγονότα πραγματικά.

«Καὶ ὁ υἱός μου ἔρχεται καὶ μοῦ φέρει αὐτὰς τὰς εἰδήσεις. Φαντασθῆτε τὴν ἀπορίαν μου καὶ τὴν λύπην μου! Τίνος κράχ, ἔλεγα, ὁ φίλος μου ἔγινε θύμα, χωρὶς ἐγὼ νὰ μᾶθω τίποτε; Καὶ τώρα ποῦ εἰμὼρῶ νὰ τὸν εὕρω;...»

«Ὅλοι ἐτρελλάθησαν! ἀνέκραξεν ὁ κ. Δυμποῦ...» (Στ. 366, στ. 6').

